

og derfor har man været nødsaget til at gaa ind deri. Det er jo tillige en bekjendt Sag, at det først er i de senere Aar, at det er blevet mere almindeligt at asurere paa Landet; for endel Aar tilbage var det vistnok ofte Tilfældet, at man ikke havde asureret. Naar det er yttret, at Justitsministeren har benyttet sin Stilling i andre Henseender til at holde Folk under Brandforsikringen, saa er dette ikke saaledes; der er ikke lagt nogen Hindring i veien for at kunne træde ud, tværtimod har man med megen Beredvillighed imødefkommet det Duffe, der under en Interpellation for et Par Aar siden blev udtalt her, nemlig at give Afgang til at faae offentlige Midler indfatte i de Ciendomme, som vare forsikrede i private Brandforsikringselskaber. Men den Hindring, der er tilstede for at kunne træde ud af den nu bestaaende Brandforsikring, ligger i Frdg. af 29de Februar 1792, hvori der er bestemt, at enhver Ciendom, hvori der er Pant, og som er forsikret i det almindelige Brandforsikringselskab, ikke kan udtræde deraf uden Panthaverens Samtykke. Deri ligger Hindringen, men slet ikke deri, om det er offentlige Stiftelser, Umyndiges eller andre Midler, som indestaae i Ciendommene. Det er Bestemmelsen om, at der udfordres Panthaverens Samtykke til at kunne udtræde, der kan volde Vanskeligheder; dette er en Bestemmelse, som er vanskelig at røre ved, fordi den griber ind i Creditmands Ret, og jeg idetmindste har megen Betænkelighed ved at røre ved slige Bestemmelser.

Den ærede Taler har endvidere udhævet, at Branddirecteurerne deels vare private Bestjente, forsaavidt de havde med Brandforsikringsforeningen at gjøre, og deels offentlige Embedsmænd, forsaavidt de havde med Brandpolitiet at gjøre. Sa, forsaavidt som man

vil betragte Selskabet som en aldeles privat Forening er det ganske rigtigt, men jeg gaaer, som jeg allerede har sagt, ikke ud fra den Forudsætning.

Naar den ærede Taler har yttret sig om Kassebeholdningen, saa maa jeg dertil bemærke, at det ganske vist forholder sig saaledes, at der for Tiden er en meget stor Kassebeholdning, rigtignok ikke i Kassen, thi den er som oftest meget ringe, men derimod i Effecter, som ere forsynede med prohibitiv Paategning, og forsaavidt troer jeg ikke, at der kan være nogen Fare derved. Hertil kommer, at det hele Regnskabsvæsen ikke blot er underkastet det Offentliges Revision, men Regnskabet beskjendtgjøres hvert Aar, saa at Enhver deraf kan see, hvorledes Status er. Forøvrigt er Kassebeholdningen ikke saa stor, som den ærede Taler yttrede. Kassebeholdningen, det vil sige Foreningens Formue er, saavidt jeg erindrer, for Diebliftet 346,000 Rd., men derpaa løbe Udbetalinger til henved 200,000 Rd., saa at den hele Beholdning saaledes kun vil være 146,000 Rd., og altsaa langt fra er saa stor, som den ærede Taler meente.

Jeg maa efter det saaledes af mig Anførte gjentage, at de under Nr. 16 stillede Ændringer, kan jeg ikke tiltræde.

Hvad Ændringsforslaget under Nr. 15 angaaer, da har jeg Intet derved at erindre, men som Følge heraf kan jeg ikke tiltræde det Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 17. Jeg anseer den Bemyndigelse, der i Forslag under Nr. 15 er indrømmet Justitsministeriet til i Forening med et Repræsentantskab af 15 Medlemmer, som Ministeriet udnævner, at gjøre Forandringer i Tarifen og tage Bestemmelser om Foreningens fremtidige Bestyrelse, at aabne en tilstrækkelig Afgang til at kunne holde Skridt med de Forandringer, som Erfaringen maatte vise at være nødvendige.